

RESSÒ DE LA PARAULA

Sentir la Diòcesi (I)

Diverses circumstàncies han motivat que parlem aquí de l'Església i, més concretament, de la nostra església diocesana, l'Església més pròxima i concreta.

La participació diocesana en el Sínode Universal és una d'aquestes ocasions en què hem de reflexionar i revifar el sentiment de pertinença a l'Església.

Posseir un sentiment d'Església és quelcom indispensable per a la nostra fe, perquè Jesucrist no ens va salvar individualment, sinó socialment i comunitària.

Què significa «tenir sentit d'Església»?

L'Església, com sabem, no es defineix com una gran organització internacional, que professa unes idees determinades o que pretén implantar una ideologia, amb una jerarquització perfecta... Algú ha dit que l'Església de Crist no es pot definir. Per a allunyar-se d'aquestes concepcions «organitzatives internacionals», en el Concili Vaticà II es va trobar una expressió feliç: «L'Església universal subsisteix en les esglésies particulars». Per esglésies particulars s'entenen les diòcesis. No és fàcil explicar què significa això. N'hi ha prou dir que cadascun de nosaltres viu tot el misteri de l'Església en la seva pròpia diòcesi i que l'Església no és una suma d'organismes parcials...

La Diòcesi és l'Església propera i concreta, la realitat més pròxima del Poble de Déu, de la pre-

sència de l'Esperit vivent en la comunió de germans.

És conegut aquell pas que assenyalen els Exercicis Espirituals de sant Ignasi en la Quarta Setmana. Sol titular-se «Regles per a sentir amb l'Església». Aquest títol suggereix que sant Ignasi proposava unes regles per a obeir el que mana l'Església, amb docilitat interna i total. Però el títol que ell va posar va ser aquest: «Per al sentit vertader que a l'Església militant hem de tenir, es guardin les regles següents». Els especialistes estudien què vol dir això de «sentit veritable». Però s'imposa una altra expressió que segurament és més encertada: Regles per a «sentir l'Església».

Sentir l'Església és molt més que saber-ne alguna cosa, en teoria o en la realitat, és més fins i tot que professar la fe en ella com fem en el Credo, o

que arribem a col·laborar amb ella en alguna obra... Sentir l'Església és una cosa molt més íntima i personal; és veure's a si mateix immers en la vida de l'Església.

Pel que hem dit, aquí hem de parlar de «sentir la Diòcesi».

Sentir la Diòcesi significa: —Que experimento personalment la seva vida. El que ella viu m'afecta i el que jo visc com a cristià l'afecta igualment.

—La Diòcesi no és per a mi quelcom extern, que observo, del que estic ocasionalment informat, que jutjo i valoro sense més.

—Que la Diòcesi forma part de la meua «identitat cristiana», de manera que quan em veig deixeble de Crist, no puc oblidar que ho soc pertanyent al Poble que Ell «es va triar com a heretat» i que veig proper i concret.

Des que la nostra Diòcesi va néixer tenim com a objectiu aconseguir el sentit de pertinença diocesana. Ja sabem que aquesta pertinença no pot ser teòrica i «imposada» sense més. En les nostres aportacions al Sínode diem que necessitem més informació i comunicació interna. Però ni tan sols això és suficient. És una virtut que cal adquirir amb l'experiència i que cal demanar a l'Esperit com a do de la fe.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Passar fam per menjar millor

En el camí per enfortir la fe hi ha un instrument que ens fa créixer de cop i ens autentifica la fe que tenim. En l'actualitat no està massa ben vist i el nom que li han posat ens fa allunyar-nos de posar en pràctica aquesta virtut: és l'ascesi. Per trencar aquest malentès prefereixo anomenar aquesta actitud com a: sentir-nos necessitats.

Cal experimentar en pròpia carn els efectes de què ens manquen coses bàsiques. També materials, com el menjar.

I és que les persones humanes entenem les circumstàncies que vivim, moltes vegades, amb la lliçó dels contraris. Per ser capaços de valorar el que tenim hem d'haver experimentat el que no tenim. Com el naufrag que troba aigua en l'illa deserta, el pobre que s'apropa a Càritas demanant roba o menjar i l'accepten en un programa integral de desenvolupament, o la mare que fa vuit anys que li va deixar de parlar la filla quan se'n va anar i en pot tornar a rebre una abraçada.

És quan ho hem necessitat i esperat que, quan ho rebem, té el doble de valor. Com aquell pecador que havent pecat reiteradament és perdonat. Com l'infant perdut al mercat i que és retrobat pels pares que el cerquen.

Així és com passar fam, que és una cosa dolenta, no ens fa mal sinó que ens fa un bé immens. Quan practiquem aquesta ajuda espiritual de saber-nos estar de menjar, agraïm la gana passada. Com el drogaddicte que mai no s'hauria imaginat poder deixar la droga. Com

l'infant d'un orfenat poder acabar essent adoptat. Com els pares que desitgen tenir un fill i no poden i un dia l'engendren com un miracle.

No es pot explicar d'una altra manera que passar a fer aquesta descoberta del bé que es pot obtenir d'un aparent mal. Vinga entrenem-nos per créixer espiritualment. Ah, i no esperem que arribi Quaresma per fer dejuni.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

ECO DE LA PALABRA

Sentir la Diócesis (I)

Diversas circunstancias han motivado que hablenmos aquí de la Iglesia y, más concretamente, de nuestra iglesia diocesana, la Iglesia más cercana y concreta.

La participación diocesana en el Sínodo Universal es una de esas ocasiones en que hemos de reflexionar y reavivar el sano sentido de pertenencia a la Iglesia.

Poseer un sano sentido de Iglesia es algo indispensable para nuestra fe, ya que Jesucristo no nos salvó individualmente, sino social y comunitariamente.

¿Qué significa «tener sentido de Iglesia»?

La Iglesia, como sabemos, no se define como una gran organización internacional, que profesa unas ideas determinadas o pretenda implantar una ideología, con una jerarquización perfecta... Alguien ha dicho que la Iglesia de Cristo no se puede definir. Para alejarse de esas concepciones «organizativas internacionales», en el Concilio Vaticano II se halló una expresión feliz: «La Iglesia universal subsiste en las iglesias particulares». Por iglesias particulares se entienden las diócesis. No es fácil explicar qué significa eso. Basta con decir que cada uno de nosotros vive todo el misterio de la Iglesia en su propia diócesis y que la Iglesia no es una suma de organismos parciales...

La Diócesis es la Iglesia cercana y concreta, la realidad más próxima del Pueblo de Dios, de la presencia del Espíritu viviente en la comunión de hermanos.

Es conocido aquel paso que señalan los Ejercicios Espirituales de san Ignacio en la Cuarta Semana. Suele titularse «Reglas para sentir con la Iglesia». Este título sugiere que san Ignacio proponía unas reglas para obedecer lo que manda la Iglesia, con docilidad interna y total. Pero el título que él puso fue este: «Para el sentido verdadero que en la Iglesia militante debemos tener, se guarden las reglas siguientes». Los especialistas estudian qué quiere decir eso de «sentido verdadero». Pero se impone otra expresión que seguramente es más acertada: Reglas para «sentir la Iglesia».

Sentir la Iglesia es mucho más que saber de ella, en teoría o en la realidad, más incluso que profesar la fe en ella como hacemos en el Credo, o que lleguemos a colaborar con ella en alguna obra... Sentir la Iglesia es algo mucho más íntimo y personal; es verse a sí mismo inmerso en la vida de la Iglesia.

Por lo que hemos dicho, aquí hemos de hablar de «sentir la Diócesis».

Sentir la Diócesis significa:

- Que experimento personalmente su vida. Lo que ella vive me afecta y lo que yo vivo como cristiano le afecta igualmente.
- La Diócesis no es para mí algo externo, que observo, de lo que estoy ocasionalmente informado, que juzgo y opino sin más.
- Que la Diócesis forma parte de mi «identidad cristiana», de manera que cuando me veo discípulo de Cristo, no puedo olvidar que lo soy perteneciendo al Pueblo que Él «se escogió como heredad» y que veo cercano y concreto.

Desde que nuestra Diócesis nació teníamos como objetivo lograr el sentido de pertenencia diocesana. Ya sabíamos que esa pertenencia no puede ser teórica e «impuesta» sin más. En nuestras aportaciones al Sínodo decimos que necesitamos más información y comunicación interna. Pero ni siquiera eso es suficiente. Es una virtud que hay que adquirir con la experiencia y que hay que pedir al Espíritu como don de la fe.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Trobada General d'Animadors de Cant al Prat de Llobregat

Després de les tres Trobades d'Animadors de Cant per a la litúrgia desenvolupades a Montserrat durant l'estiu, ara ja es veu a l'horitzó la Trobada General de tardor que es realitzarà enguany al Prat de Llobregat els dies 22 i 23 d'octubre. Aquestes trobades de tardor es van iniciar l'any 1971 i des de 1984 s'han anat realitzant en continuïtat en poblacions diverses de tota la geografia catalana, participant així en les realitats parroquials de cada lloc.

Les inscripcions ja estan obertes i es poden realitzar a través del **web de les Trobades: www.trobadesanimadorsdecant.cat**

XXVI Trobada catalana de Cossos de Portants de Catalunya

Torrelles de Foix acollirà aquesta trobada el proper diumenge 25 de setembre. El programa inclou a les 10 h el viacrucis pels carrers del poble i a les 12 h l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, a l'església parroquial de Sant Genís, a més

de l'esmorzar i el dinar de germanor. Per a informació i inscripcions, contactar amb el Cos de Portants del Sant Crist de Torrelles que enguany organitza la trobada, al correu electrònic **cosdepartantsstorrellesdefoix@gmail.com**

Visita del bisbe auxiliar de Cochabamba

Mons. Iván Vargas Galarza, bisbe auxiliar de Cochabamba des de juny del 2021, va visitar al bisbe Agustí Cortés el passat 6 de setembre. A més dels vincles de germanor episcopal entre els dos bisbes, hi ha un altre lligam amb la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat, i és que quan el bisbe bolivià era prevere, va ampliar estudis de Litúrgia a la Facultat de Teologia de Catalunya, mentre residia i col·laborava pastoralment a les parròquies de Sant Pere i Sant Pau i Sants Cosme i Damià, del Prat de Llobregat.

Per aquest motiu, en viatge cap a Roma, el bisbe Iván ha volgut visitar la nostra diócesis.

Celebració eucarística diocesana del camí sinodal Bisbat de Sant Feliu de Llobregat
Acol·lida del treball del Sínodo Continuitat en el nou curs
Eucaristia presidida pel Bisbe Agustí Cortés Soriano
BASILICA DE LA SAGRADA FAMILIA
Diumenge 18 de setembre del 2022 a les 18.00 h

Participa online en directe a **www.bisbatsantfeliu.cat** o **www.sagradafamilia.org**

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

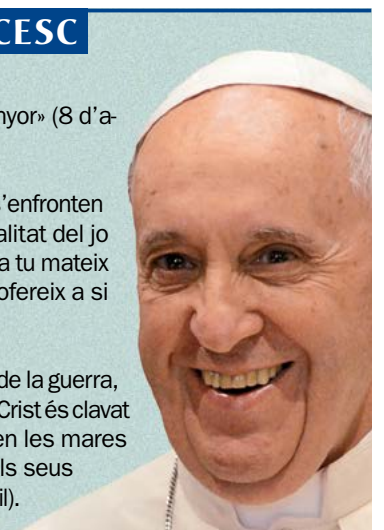
@Pontifex_es: «No oblidem els nens que han hagut de fugir i arribar a una terra estrangera: aquest és un dels fruits de la guerra. No els oblidem, i no oblidem el poble ucraïnès» (6 d'abril).

@Pontifex_es: «Som com nens petits que intenten caminar i cauen a terra, i sempre necessiten que el seu pare els torni a aixecar. El perdó del Pare torna a posar-nos en peus: el perdó de Déu, la Confessió, és el primer pas del

nostre viatge de retorn al Senyor» (8 d'abril).

@Pontifex_es: «En el Calvari s'enfronten dues mentalitats. A la mentalitat del jo s'oposa la de Déu; el salva't a tu mateix xoca amb el Salvador que s'ofereix a si mateix» (10 d'abril).

@Pontifex_es: «En la bogeria de la guerra, es torna a crucificar a Crist. Sí, Crist és clavet en la creu una vegada més en les mares que ploren la mort injusta dels seus marits i dels seus fills» (10 d'abril).

Jornada de Pregària per la Cura de la Creació a la Cúria

El dijous 1 de setembre es va reprendre l'activitat laboral a la Casa de l'Església, coincidint a més amb la celebració al món cristià de la Jornada de Pregària per la Cura de la Creació. Tant aquesta intenció com el nou curs es van encomanar al Senyor durant la celebració de l'eucaristia amb els treballadors de la Cúria.

El Temps de la Creació, que va començar el dia 1 i que es clourà el 4

d'octubre, és un període de pregària i d'acció per protegir la nostra llar comuna. Un element que pot estimular la reflexió al voltant d'aquesta intenció són les glosses dominicals que el bisbe Agustí ha anat escrivint al llarg dels diumenges de juliol i de setembre. Podeu consultar-les a l'**hemeroteca del Full Dominical** del nostre web i al **recull elaborat per la plataforma ecoparròquies**.

Inici de curs al Seminari Conciliar

El dimecres 7 de setembre va donar inici oficialment el curs per als seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, amb la celebració de l'eucaristia i pregària de Vespres, acompanyats dels bisbes de les dues diòcesis. Presidia la missa el bisbe Agustí, mentre que el cardenal Omella va pronunciar l'homilia.

La joia del nou curs va continuar després durant el sopar de germanor, també amb motiu dels tres nous seminaristes que s'incorporen, procedents de Barcelona i amb l'anunci de les properes ordenacions diaconals dels nostres seminaristes Josep Sellarès i Manuel Rodríguez, el 23 d'octubre a les 18.30 h, a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

La cripta gaudiniana de la colònia Güell al calendari de Catalunya Sacra

En un entorn excepcional, a la població de Santa Coloma de Cervelló s'erigeix l'anomenada Cripta de la Colònia Güell, un projecte a on l'arquitecte Antoni Gaudí va incorporar de forma unitària moltes innovacions arquitectòniques.

Catalonia Sacra, projecte de dinamització del patrimoni cultural de l'Església promogut per la Tarraconense, ha organitzat per al proper divendres 23 de setembre una activitat dins la sèrie «Conferència davant l'obra», en la qual, des de la mateixa cripta, els arquitectes encarregats de la Sagrada Família, el Dr. Arquitecte Jordi Faulí i el Dr. Arquitecte David Puig, ajudaran els assistents a endinsar-se a l'univers de Gaudí a través d'alguns

elements que es troben a la cripta, monument declarat Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO l'any 2005.

Quan: Divendres 23 de setembre de 2022, a les 19 h

Lloc: Cripta de la Colònia Güell

Durada: 1 h 30 min (aprox.)

Ponents: Sr. Jordi Faulí i Sr. David Puig

Preu: 6 € per persona

Inscripció prèvia obligatòria a:

www.cataloniasacra.cat/agenda

AGENDA

Pelegrinatge a Lourdes de l'Hospitalitat.

Tindrà lloc del 22 al 26 de setembre, acompanyats pel bisbe de Terrassa, Salvador Cristau. De la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat vindran participants de les diverses delegacions, com ara Gavà, Vilafranca, Sant Boi, Vilanova i la Geltrú, etc.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18]. *Sant Feliu de Llobregat:* □ Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). *Sant Gener* (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. *Sant Andreu Kim Taegon*, prev., i *sant Pau Chong Hasang*, i companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); *santa Càndia o Càndida*, vg. i mr.

21. ■ Dimecres [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. *Sant Mateu o Leví*,

apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

22. ■ Dijous [Ecle 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. *Urgell:* ■ Beats Josep Batalla, Jaume Bonet, Josep Rabasa i companys, mrs.; *Sant Maurici* (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; *santa Digna*, vg. i mr.; *sant Felix IV*, papa (526-530).

23. □ Divendres [Ecle 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. *Sant Pius de Pietrelcina* (pare Pio), prev. caputxí; *santa Tecla*, vg. i mr., associada a sant Pau,

venerada a Selèucida i patrona de Tarragona; *sant Andreu*, mr.

24. ■ Dissabte [Ecle 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. *Sant Feliu de Llobregat:* □ *Mare de Déu de la Mercè* (s. XIII), patrona principal de l'arxidiòcesi i de la província eclesiàstica de Barcelona.

25. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. *Mare de Déu de la Misericòrdia*; *sant Dalmau Moner* (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva).

Diumenge XXV de durant l'any (C)

COMENTARI

«Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa»

Una lectura superficial ens podria fer mal interpretar les paraules de l'amo sobre l'administrador que malversava els seus béns: Aquest administrador de riquesa enganyosa, el senyor el lloà així: *Ha estat prudent perquè en el tracte amb els homes de la seva mena els homes del món són més prudents que els fills de la llum.* Què feia aquest administrador? Sabent que el treien de la feina es fa amics perdonant part del deute que alguns tenien amb el seu amo. És a dir, des de la seva situació i fent servir les armes que té (que no són precisament ètiques) s'assegura el seu futur. Per això diu: *Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.* El que lloa el senyor és la visió de futur, la previsió que té aquest administrador i aquí ve el consell del Senyor: *Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui trobeu qui us rebí eternament a casa seva.* Del que es tracta és que la riquesa que puguem tenir ara i aquí ens assegurí un lloc en l'altra vida. Això no serà robant o acaparant riqueses sinó compartint-les amb els nostres germans. Però Jesús és encara més exigent amb la riquesa, perquè aquesta s'oposa radicalment a Déu. És un amo que ens impossibilita per estimar l'altre Amo: *Ningú no pot servir dos amos...* I afirma clarament Jesús: *No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.* Cal escollir entre un i altre. Per això, la primera lectura blasma de forma especial, tots aquells que s'abraonen sobre els pobres, que només pensen en fer negocis durant les festes, que fan trampes amb les balances i les mesures. I acaba dient: *El Senyor ho jura: No oblidaré mai tot això que fan.* Déu és defensor dels pobres. I Pau demana que fem pregàries per tots els homes perquè portem una vida serena, tota donada a la pietat i a l'honestetat. En la nostra vida no podem fer trampes: o Déu o la riquesa; ambdues coses són incompatibles. La riquesa, compartint-la amb els pobres i els necessitats, només ha de ser un mitjà per servir i estimar Déu: només Ell és l'Absolut.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el disabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súplices i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestetat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin per tot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: "Què és això que sento dir de tu? Dona'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns." L'administrador va pensar: "Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració." I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: "Quant deus al meu amo?" Ell li contestà: "Cent bidons d'oli." Li digué: "Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta." A un altre li digué: "I tu, quant deus?" Li contestà: "Cent sacs de blat." Li diu: "Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta". I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloà així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum. I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebí eternament a casa seva. L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que pisoteáis al pobre y elimináis a los humildes del país, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el grano, y el sábado, para abrir los sacos de cereal —reduciendo el peso y aumentando el precio, y modificando las balanzas con engaño— para comprar al indigente por plata y al pobre por un par de sandalias, para vender hasta el salvado del grano?».

El Señor lo ha jurado por la Gloria de Jacob: «No olvidaré jamás ninguna de sus acciones».

▶ Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Querido hermano: Ruego, lo primero de todo, que se hagan súplicas, oraciones, peticiones, acciones de gracias, por toda la humanidad, por los reyes y por todos los constituidos en autoridad, para que podamos llevar una vida tranquila y sosegada, con toda piedad y respeto. Esto es bueno y agradable a los ojos de Dios, nuestro Salvador, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y único también el mediador entre Dios y los hombres: el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos; este es un testimonio dado a su debido tiempo y para el que fui constituido heraldo y apòstol —digo la verdad, no miento—, maestro de las naciones en la fe y en la verdad. Quiero, pues, que los hombres oren en todo lugar, alzando unas manos limpias, sin ira ni divisiones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Un hombre rico tenía un administrador, a quien acusaron ante él de derrochar sus bienes. Entonces lo llamó y le dijo: «¿Qué es eso que estoy oyendo de ti? Dame cuenta de tu administración, porque en adelante no podré seguir administrando». El administrador se puso a decir para sí: «¿Qué voy a hacer, pues mi señor me quita la administración? Para cavar no tengo fuerzas; mendigar me da vergüenza. Ya sé lo que voy a hacer para que, cuando me echen de la administración, encuentre quien me reciba en su casa». Fue llamando uno a uno a los deudores de su amo y dijo al primero: «¿Cuánto debes a mi amo?». Este respondió: «Cien barriles de aceite». Él le dijo: «Toma tu recibo; aprisa, siéntate y escribe cincuenta». Luego dijo a otro: «Y tú, ¿cuánto debes?». Él contestó: «Cien fanegas de trigo». Le dice: «Toma tu recibo y escribe ochenta». Y el amo alabó al administrador injusto, porque había actuado con astucia.

Ciertamente, los hijos de este mundo son más astutos con su propia gente que los hijos de la luz. Y yo os digo: ganaos amigos con el dinero de iniquidad, para que, cuando os falte, os reciban en las moradas eternas.

El que es fiel en lo poco, también en lo mucho es fiel; el que es injusto en lo poco, también en lo mucho es injusto. Pues, si no fuisteis fieles en la riqueza injusta, ¿quién os confiará la verdadera? Si no fuisteis fieles en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará? Ningún siervo puede servir a dos señores, porque, o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero».